

Sonja Larsson, "Unfold"

Sonja Larssons målningar så precisa att det svindlar

Varje färgstreck är som varp och inslag i en väv. Sonja Larssons målningar påminner Joanna Persman såväl om Agnes Martin som Kasimir Malevitj, spröda och kraftfulla på en gång. Dessutom anar hon en tribut till förbisedda kvinnor.

Sonja Larsson, "Unfold", installationsvy på Cecilia Hillström Gallery. Foto: Jean-Baptiste Béranger

Sonja Larsson, "Unfold"

Genre: Måleri

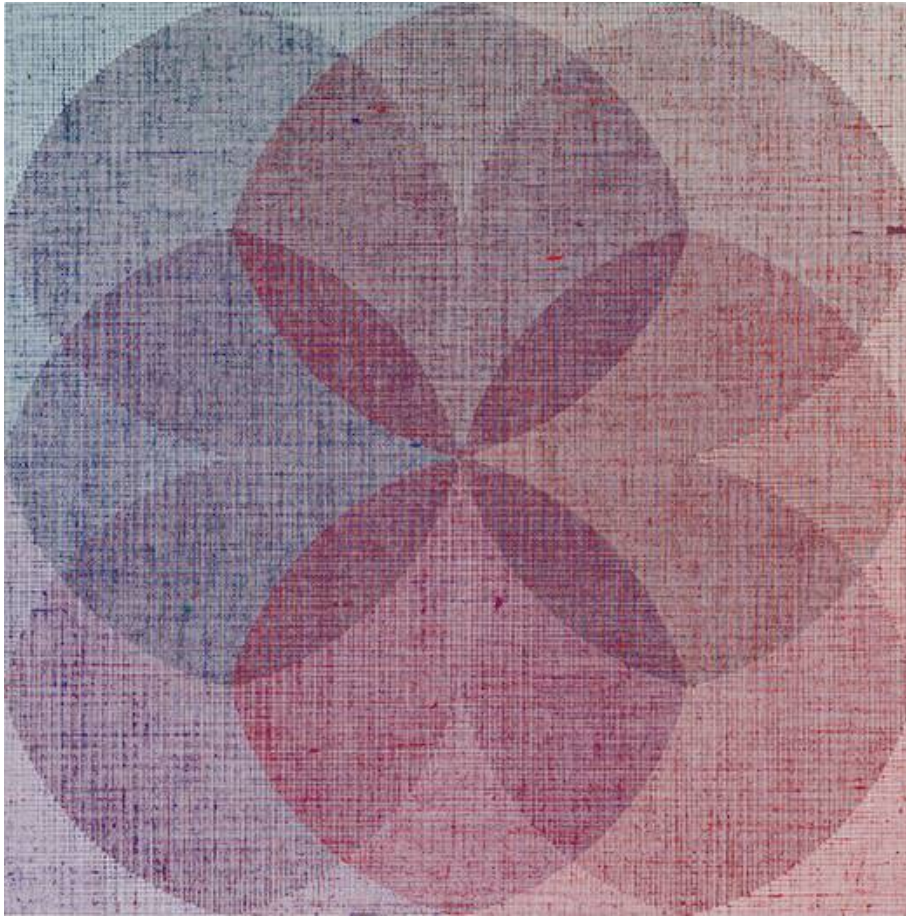
Var: Cecilia Hillström Gallery, Hälsingegatan 43

TOM 17 februari 2018

Enkla på ytan, komplicerade i grunden. Sonja Larssons abstrakta målningar är som en kryptisk skrift med ett dolt meddelande. Här finns regler som styr och mönstren som upprepas. Detta motverkar inte skönheten. Skönheten finns i själva regelverket. Måleriet är färgtrådar som i en väv, ett flätverk eller ett system. Det är vackert som en matematisk formel. Som om den abstrakta konsten var en lovsång till den abstrakta vetenskapen.

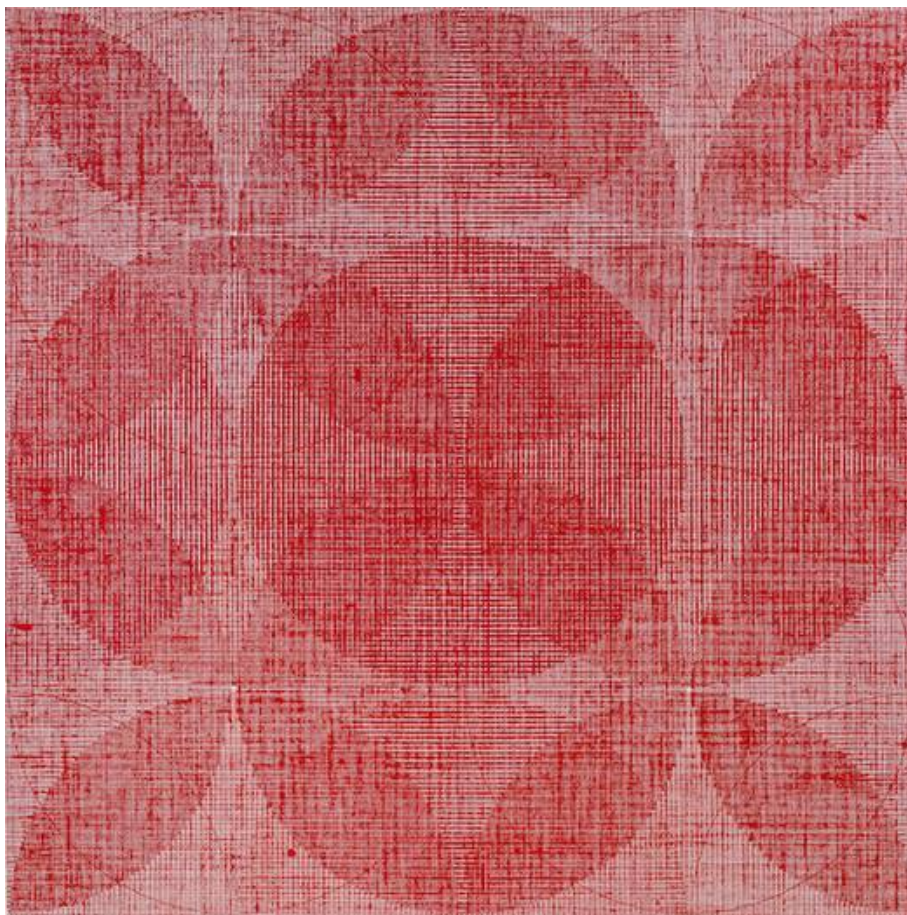
Recension

En recension är en kritikers bedömning av ett konstnärligt verk.

Sonja Larsson, "Ada", olja på duk. Foto: Per Myrehed

Sonja Larssons hantverk är så precist att det svindlar. Även små knutar i den finmaskiga väven tycks ha sin estetiskt givna plats i helheten. Som avsiktliga fel i perfekt icke-perfekta och exakt oexakta persiska mattor. Målningarna liknar varandra och är ändå helt unika. Som Penelopes svepduk som på nytt vävs om efter att den revs upp om natten. Spröda som Agnes Martins skapelser och kraftfulla som Kasimir Malevitjs kvadrater. De stora formaten i det långsmala gallerirummet skapar en känsla som om vi befann oss mitt i ett kalejdoskop bland färgade glasbitar och pärlor i symmetriska kompositioner.

Sonja Larsson, "The planets", olja på duk. Foto: Per Myrehed

Katja Larsson, Sonja Larssons dotter och själv konstnär, skriver en fin, poetisk kommentar till utställningen. Här kopplas måleriet och matematiken klockrent samman. I Sonja Larssons dukar ekar Lady Lovelaces pionjärbete. Grevinna av Lovelace var född Ada Byron (1815–1852), dotter till Lord Byron. Hennes mor bröt upp ur äktenskapet någon månad efter dotterns födelse. Ada träffade aldrig sin berömde far. Hon hade ett fint påbrå. Dörrarna till universitet och vittra samfund var dock stängda. Hon var kvinna. Det som återstod var privata studier. Hon fick inte publicera under sitt eget namn heller. Ada Lovelace samarbetade med Charles Babbage, som 1834 uppfann en analysmaskin – ett embryo till en modern dator. Lovelace nämns inte i artikeln om Babbage i Nationalencyklopedin. I texten om henne sägs i sin tur att hon främst gav "uttryck för Babbages tankar".

Sonja Larsson, "The garden", olja på duk. Foto: Per Myrehed

En invändning här. Om hon inte fick publicera någonting själv – kunde det inte vara precis tvärtom? Något i denna historieskrivning är nämligen skevt. På samma sätt som det är sorgligt med den beklämmande statistiken över antalet kvinnor som belönas med Nobelpriset eller med de bortglömda afroamerikanska kvinnliga matematiker som i början av 1960-talet bidrog till Nasas framgångar och vars öden skildras i romanen "Hidden figures" av Margo Lee Shetterly, filmatiserad 2016 med samma titel.

Sonja Larssons abstrakta målningar, som på ett plan inte är någonting annat än just måleriet kan mot denna bakgrund tjäna som en projektionsyta för historiens blanka sidor. En tribut till förbisedda kvinnor: konstnärer, sömmerskor, väverskor, matematiker, vetenskapskvinnor och forskningsassistenter... En målning är en målning är en målning, som Gertrud Stein skulle kunna ha uttryckt det. Men ibland är konsten dessutom någonting utöver sig själv.

Joanna Persman